

Efeze 5:1-7

1 aansporingen 2 waarschuwingen

Gemeente,

Het christenleven. Daarover gaat het in Efeze 4 en 5. En Calvijn gebruikt daar nogal eens het volgende beeld voor. Een ruiter te paard die naar huis gaat. Dat zou toch moeten trekken. Dat de stal trekt, het paard er zin in heeft en heerlijk draaft. Maar het paard is lui. En verliest steeds snelheid en loopt stapvoets. Dan geeft de ruiter het paard de sporen. Met scherpe prikkels in de zij van het paard. En dan draaft het weer.

Zo is een christen op weg naar huis. Want de Heere heeft de teugels in handen genomen. En over het pad van heiliging, van vroomheid, is de christen op weg naar huis. Maar: ons vlees is zo lui en vadsig. De vaart gaat eruit en wij staan stil. Totdat God ons de sporen geeft. Scherpe prikkels van vermaningen. Die weer opschrikken en aansporen en vaart doen maken. Anders zou het christenleven tot stilstand komen, zijn vaart verliezen en achterblijven, buiten blijven. Daarom zijn er de vermaningen. In twee soorten: aansporingen en waarschuwingen. En de ware christen heeft ze liefgekreken. U ook, jij ook? Aansporingen en waarschuwingen. Van nature heb ik er een hekel aan, haat ik ze; ik wil met rust gelaten worden. Ik sla ze van me af en weg. Of ze nu rechtstreeks van God komen, of via een ambtsdrager of je moeder, ik schud ze van me af. Maar de ware christen krijgt ze lief. Aansporingen en waarschuwingen. Want als ik die niet kreeg, zou ik terugvallen en achterblijven. Wat een zegen: aansporingen en waarschuwingen.

We krijgen ze in Efeze 5 de eerste 7 verzen.

1 aansporingen tot het goede

Aansporingen: wees dan navolgers Gods, wandelt in de liefde. Weest dan navolgers van God. Doe zoals God doet. Weest gij dan volmaakt zoals uw Vader in de hemelen volmaakt is. Maar dat is onmogelijk! Hoe kan een mens, een zondaar, nou doen zoals God doet en is? Een mens is juist anti-God. God is goed, een mens slecht, God is liefde, een mens hatelijk, God is trouw, een mens ontrouw, God is heilig, een mens onrein. God is uit op behoud, een mens op verderf. God acht Zijn geboden hoog, een mens veracht ze. Hoe kan een vis nou doen als een vogel? Onmogelijk?

Weest dan navolgers Gods. Toch de aansporing. Als geliefde kinderen. Daar zit het hem in. Als geliefde kinderen. Ware gelovigen zijn kinderen van God. Omdat God als die goede Rechter is. Die onvoorstelbaar goede Rechter. Die de verdachte voor zich ziet staan. En

volgens de wet maar één vonnis uit kan spreken. De dood schuldig. Maar de rechter heeft een uitzonderlijke liefde voor deze verdachte. En hij komt met zijn zoon overeen dat er een persoonsverwisseling zal plaatsvinden. De zoon van de rechter zal het vonnis ondergaan en de verdachte zal vrijuit gaan en in leven blijven. Maar nog is de liefde van de rechter niet ten einde. Hij stuurt de verdachte niet weg, terug naar zijn omgeving, maar hij neemt hem op in zijn gezin. Adopteert hem als kind in zijn huis. Omdat God zo goed is als die rechter, zoals er nooit één zijn zal. Maar God wel. Schuldig voor Hem tot de eeuwige dood. Maar God liet Zijn Zoon het vonnis ondergaan in mijn plaats. En: Hij nam mij op in Zijn huisgezin, adopteert mij tot Zijn kind. Vergeving en kinschap in één adem.

Weet u van deze onvoorstelbare, onvergankelijke liefde Gods? Een liefde die elke voorstelling te boven gaat. Zo ongelooflijk groot en rijk. Ongelooflijk ja, ware het niet dat Hij het zegt in Zijn woord en bevestigt in je hart. Liefde die schuldige misdadigers tot vrijgesproken kinderen maakt.

En dat kinschap houdt in elk geval twee dingen in. Ten eerste heeft elk kind wat van zijn vader. Bepaalde trekken van vader heeft het kind ook. In gezicht of houding, in karkater of voorkeuren. Nou, God gaat daar ook voor zorgen. Dat Zijn kinderen trekken van Hem gaan krijgen. Daartoe geeft Hij hen Zijn Geest, Die trekken van God gaat inwerken in die kinderen. Liefde, trouw, achting voor Gods wetten, heiligheid. En ten tweede krijgt een kind de erfenis. God geeft Zijn kinderen de erfenis, een erfdeel in Zijn eeuwig koninkrijk.

Daarom: weest navolgers Gods als geliefde kinderen. Luther zegt: de navolging maakt geen kinderen, maar het kinschap maakt navolgers. En wat houdt dat dan in? Wandelen in de liefde zoals Christus ons liefgehad heeft en ZichZelf heeft overgegeven voor ons, vers 2. Daaruit blijkt wat liefde is. Liefde is: het goede zoeken voor; het nut, behoud, welzijn van anderen op het oog hebben. Liefde Gods is dat nut op het oog hebben ten koste van jezelf. Want kijk, je kunt iets voor een ander overhebben: 100 euro of een halve dag in de week. Je kunt meer voor een ander overhebben: 1000 euro en 3 dagen in de week. Je kunt veel voor een ander overhebben: dat wekenlang, jarenlang volhouden, elke week weer. Maar Christus heeft Zichzelf voor ons overgehad, overgegeven. Zijn leven. Tot een offerande en een slachtoffer. Het eerste ziet meer op het leven. Heel Zijn leven was één offer. God gehoorzaamd tot elke prijs om mij te redden en leven te geven. Door Gethsemane en over Golgotha heen. Het tweede ziet op Zijn dood. Zijn nederdaling ter hel tot het einde. Om

mij te redden en het leven te geven. En dat voor ons: voor vijanden, voor mensen die het niet vroegen, die het niet waardeerden, die Hem enkel veracht hadden. Dat heeft de Vader behaagd. Dat offer heeft de Vader aangenomen. Hij rook er de liefde in. En God is liefde en bemint liefde.

Kent u, ken jij deze liefde van Christus? Dat Hij door de hel heen naar mij toe kwam, vijand en verlorene, en Hij gaf Zichzelf. Mij te grijpen kostte Hem de dood. Om mij te redden en te geven het leven en de zaligheid. Dat is liefde. Liefde die zichzelf ervoor overheeft, liefde die voor anderen het goede zoekt. Liefde die dat goede zoekt voor vijanden zelfs. Dus zeker voor je man of vrouw, kind of vader of moeder. Wanneer zochten we het goede voor iemand anders? Zijn zaligheid, zijn welzijn. Hadden we daar een gesprek over, deden we daar iets voor. Wanneer hadden we daar echt wat voor over, gaven we er iets voor op? Wanneer deden we dat voor iemand die ons het allerminst makkelijk maakt?

Wat gaat de vaart er uit. Wat is ons vlees lui. Loopt het vast in de modder van mijn zelfzucht. Het goede voor een ander zoeken, och, ik heb het druk genoeg met mezelf. Ik heb al zoveel aan mijn hoofd om mijn eigen leven draaiend te houden en kom nauwelijks toe aan mijn eigen zaligheid te zoeken, laat staan die van een ander. En daar mezelf voor over hebben. Ik ben zo verknocht aan hoe het gaat en aan wat ik heb. Mijn tijd is kostbaar, mijn bezit is me heel wat waard. Mijn leven, daar moet ik toch wat aan hebben, overhebben voor mijn naaste. En voor wie? Voor vijanden? Nou, als hij mij niet moet, dan heb ik het ook helemaal gehad met hem en haar hoor, dan trek ik mijn handen ervan af.

Weest dan navolgers Gods! Wandelt in de liefde! De sporen worden in mijn luie vlees gedrukt. Aansporingen. Anders kom ik niet thuis, anders blijf ik achter. De aansporingen willen mij weer vaart doen maken, ernst doen maken. En die aansporingen houden allereerst in: overdenk toch welk een liefde de Vader heeft gehad, dat Hij misdadigers tot vrijgesproken kinderen heeft gemaakt. Gedenk wie je was. Gedenk waar je van gered bent, gedenk hoe de HEERE je gered heeft, en waarin Hij je gesteld heeft. Tot kind aangenomen. Zijn liefde vormt je leven om, die liefde maakt ontfermend, goedertieren en barmhartig. En gedenk de liefde van de Heere Jezus. ZichZelf, in de dood, voor vijanden, voor mij. En Zijn liefde werkt liefde. En bid en strijd. Om in die liefde te wandelen. Wandelen, daar zit iets in van duurzaamheid. Wandelen dat is een doorgaande zaak. Niet bij momenten maar altijd door. Wandelt in de liefde. Niet af en toe, niet als het van pas komt, maar altijd door. En

wandelen dat geeft aan: het is je lust in je leven. Het is je element. Wat water voor een vis is, de lucht voor een vogel, dat is liefde voor de ware christen. Laat dat je element zijn!

Bent u zo dankbaar voor die aansporingen? Zonder die aansporingen zou ik echt vastlopen en blijven steken. Mijn naaste vergeten, denken aan mijzelf en aard geluk en goed, en het geestelijk welzijn van mijn geliefden al voorbij lopen. Heere, dank dat U mij de sporen geeft. Blijft U ze mij toch geven, elke keer maar weer, blijf ze mij geven....

2 waarschuwingen tegen het kwade

Dan de tweede vorm van de sporen: de waarschuwingen. Die vinden we in vers 3 t/m 7. Waarschuwingen. Ja, daar houdt een mens al helemaal niet van, van nature. En toch, zelfs die krijgen Gods aangenomen kinderen lief. En onze verzen waarschuwen vooral voor twee hoofdzonden. Tegen het 7^e en tegen het 8^e gebod. Vooropgesteld. Gevoelens van sexualiteit zijn mooie, door God ingeschapen gevoelens. Bedoeld om te ontluiken in de knop als je verkering hebt. En om ten volle open te bloeien binnen het huwelijk. Maar Paulus heeft het over verkeerd gebruik van die gevoelens: hoererij en onreinheid. We zagen zojuist dat het christenleven liefde is. De houding: ik voor u, ik ten behoeve van u. Hoererij is precies de omgekeerde beweging: u voor mij. De ander moet er voor mijn geluk en genot zijn. Dat kan ook nog binnen het huwelijk zo zijn en verworden. Als ik maar..... De ander moet er wanneer en zovaak ik wil voor mij zijn. Ook in het huwelijk komt hoererij voor. En dan het hele terrein wat de catechismus noemt bij het 7^e gebod. Daarom verbiedt God alle onreine daden, gebaren, gedachten en lusten. Ook als die ander of een ander er zichzelf voor aanbiedt in kleding, bladen, sites of op welke manier dan ook. Alles wat de mens daartoe trekken kan. Geen hoererij! Want daarbij staan mijn begeerten in het middelpunt. En het verdringt de gezindheid om het goede voor een ander te zoeken. Daar verdraagt het zich niet mee.

En dan het 8^e gebod. We zagen zojuist dat God de Vader Zijn kinderen de erfenis geeft in Zijn Koninkrijk. Een geestelijk goed, in eeuwigheid. Hebzucht is precies het tegenovergestelde: in plaats van geestelijk goed, zoek ik materieel goed, in plaats van een goed in eeuwigheid zoek ik hier en nu steeds meer. Hebzucht stat er eigenlijk. Letterlijk een woord waar het woordje 'meer' in zit. Dus: 'meer' is de grondbegeerte van mijn leven dan. Meer willen hebben, steeds meer, altijd meer, en meer en koste van. Ten koste van...de omgang met God, de tijd voor God. Als een afgod dus. En ook hierbij geldt: daarom verbiedt God

alle hebzuchtige, daden, gedachten en lusten. En alles wat de mens daartoe trekken kan. Al die bladen en programma's met mooie, dure, luxe auto's, zeiljachten, vakanties, huizen, prijzen, is dat nou echt verstandig om die te lezen of te kijken?

Die twee, hoererij/onreinheid tegen het 7^e gebod en hebzucht tegen het 8^e gebod, dat mag onder u niet genoemd worden staat er zelfs. Dat kun je opvatten als: dat mag over u niet genoemd worden. Het moet niet mogen dat anderen daarover praten als ze het over u hebben. Niemand moet het van u kunnen zeggen dat dat bij u voorkomt. Niemand moet u daarnaar kunnen zien staan kijken, niemand moet dat bij u op kunnen merken. En dan ook: dat mag onder u, door u niet genoemd worden. Niet over praten zelfs. Een christen heeft toch wel wat beters om over te praten, als hij jong is of wat ouder? Toch wel wat beters dan over sexuele zonden of wat daartoe leiden kan? Dan kun je toch beter praten over wat iemand voor anderen overheeft. Over wat Gods Geest met mensenlevens doet en doen wil. Toch wel wat beters om over te praten dan mooie huizen, auto's, uitbreidingsplannen enzovoort? Dan kun je toch beter praten over het eeuwig goed, over Gods Koninkrijk en de voorgang daarvan en de rijkdom daarvan?

Vers 4 zegt het nog eens: niet in oneerbare woorden, niet in gepraat alsof er geen God en eeuwigheid is, niet in grappen maken over dingen die van God zijn. Heilige dingen zijn niet om cabaret mee uit te halen en lol me te maken.

Dus: geen hoererij en onreinheid, geen hebzucht, niet in daden, niet in verlangens, niet in woorden en taalgebruik, want: dit weet gij toch dat geen hoereerder of onreine, geen hebzuchtige oftewel afgodendienaar, dat zo iemand geen erfdeel heeft in het Koninkrijk van Christus en van God. De waarschuwing. En dat niemand u verleide met ijdele woorden, alsof het zo'n vaart niet lopen zal. Het is een kerngegeven van de Schrift. Denk alleen maar aan Openbaringen waar het gaat over het nieuw Jeruzalem. En daar zal niet inkomen iets dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet en leugen. Want over zulke dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid. De toorn Gods. Die plaat van zondagmorgen. Die onweersbui. Omdat wat God mooi en goed vindt en wat Hij lief heeft, Zijn wetten, veracht worden. De toorn Gods die zich allereerst uiten kan in dit leven doordat Hij zijn Geest laat wijken. En invloeden van de Geest inhoudt. En dan wordt een mens steeds ongevoeliger voor de eeuwige dingen. Dan denk je steeds minder aan de eeuwigheid. Dan zegt het je hoe langer hoe minder. En de trekking om te bidden om Bijbel te lezen wordt steeds minder. Je moet het echt doen omdat het hoort, en op den duur laat

je het schieten. Als dat aan de gang is, is dat hoogst ernstig. Mogen alle noodklokken gaan luiden en sirenes afgaan. De toorn Gods werkt door. De schaduwen van Zijn toorn vallen over je leven. Bekeer je. Zo niet verder, val Hem te voet, Heere, waar zit het hem in, Heere trek me terug. En anders dan komt Zijn toorn na dit leven: de eeuwige nacht en duisternis en angst en wroeging onder Gods toorn. Over de kinderen der ongehoorzaamheid. Kinderen der ongehoorzaamheid. Dat betekent: die de ongehoorzaamheid als vader hebben en de trekken ervan dragen. Die hun vader te vriend willen houden. Voor wie zonden als een heerlijk warm waterbad zijn om zo lang mogelijk in te blijven liggen. Die erin wandelen en leven: als doorgaande lijn, als lust in hun leven, die ermee in hun element zijn. Die naar de hemel willen, maar met zoveel mogelijk zonden. En zo min mogelijk heiligheid. Bent u dat, ben jij dat? Omdat we onze zonden buiten Christus houden en om het kruis heengaan. Dat is het! Maar het kan niet samengaan: Het is niet te verenigen. De beweging van wat kan ik voor anderen doen en wat kan ik aan anderen hebben. Ze zijn niet te verenigen. Naastenliefde en hoererij zijn niet te verbinden. En het kan niet samengaan: grijpen naar de hemelse erfenis én zoveel mogelijk op aarde meenemen. Je kunt niet zo hard mogelijk lopen naar een eindstreep en ondertussen zoveel mogelijk oprapen van de grond en meenemen. Je kunt niet de hemel vasthouden en de aarde. Ze liggen zover uiteen, je moet op den duur één van de twee loslaten, en als je dan de aarde vasthoudt.....

Onze zonden om Christus heen laten gaan en niet bij het kruis brengen, daar krijgt de zonde de doodssteek. Als een speer in een leeuw. Die leeuw de doodssteek geeft, maar juist dan slaat hij om zich heen en maakt stuiptrekkingen. Want als Christus je door Zijn bloed verzoent dan zal Hij ook door Zijn Geest je vernieuwen. (Heid Cat zondag 32) Dan wordt de zonde geen warm waterbad, maar een modderbad, waar je weer uit weg wilt, waar n je valt, en weer roept, Heere, trek mij eruit.

Maar je wandelt in de liefde al wordt je steeds overvallen door de zonde. En dan de waarschuwing:

Laat zulke zonden zelfs niet genoemd worden.

Laat je niet misleiden door ijdel woorden van anderen.

Wees hun medegenoten niet doe niet mee met anderen. Want het kost je de erfenis in Gods Koninkrijk.

Bent u ook zo dankbaar voor die sporen, voor die waarschuwingen? Omdat je anders zo makkelijk terugvalt. Zo makkelijk toegeeft aan hoererij in welke vorm dan ook en je erdoor laat aantrekken. En de grenzen oprekt en het vergoelijkt. Och, als het alleen maar kijken is, en als het alleen maar even is. En er zijn toch wel ergere bladen en beelden. En omdat je zo makkelijk je door de aardse dingen laat inpalmen. Meer, meer. En daarin opgaat, en daarvoor gaat en je geestelijk leven laat verlopen. Wat goed Heere dat U waarschuwt. Dat U dat blijft doen en blijft het toch doen, Heere.

Weet u wat een goed middel is? Dankzegging, vers 4. Dat is het beste middel. Dankzegging. Zien wat de Heere allemaal geeft. Zien wat Hij in Zijn liefde geeft. Wie Hij in Zijn liefde is. Zien wat Hij heeft weggelegd. Zo'n erfenis. Onverwelkelijk, onvergankelijk. Zien wat Hij in dit leven geeft. Aan goede gaven, ook op het gebied van sexualiteit en andere gaven. Dankzegging: dankbaar genieten van wat Hij geeft om Christus wil. Dat is genoeg, dat is zo rijk. Waarom zou ik nog meer en anders willen? Daarvan spreken, daarover praten, dat uitstralen.

En zo is de ware christen, Gods aangenomen kind op weg naar huis. Struikelend en vallend. Maar door de vermaningen, de sporen weer opgericht. En dan trekt de stal wel eens. De heerlijkheid. Waar alle zonde en neiging tot zonde weg is. Een kind der ongehoorzaamheid zou het ook erg vinden in de hemel te zijn, want daar is de zonde niet meer te doen en te ruiken. Maar een kind van God is het muziek in de oren: daar is de zonde weg. En dan trekt de heerlijkheid wel eens. Om voort te gaan. Ik jaag ernaar of ik het ook grijpen mocht. Waartoe ik zelf gegrepen ben.

Amen